

[Nathalie Lind.]

forstår også af bemærkningerne, at det er den højtærede ministers opfattelse. Men var det så ikke muligt at få en lidt anden formulering af § 1, stk. 2, i slutningen? Ordene her lyder jo sådan, at lægen enten skal tilbyde vejledningen selv eller, føjes det til, hvis han ikke selv ønsker at yde den, skal henvises til mødrehjælp eller anden lægelig vejledning. Det kunne jo forstås således, at det kun er, hvis lægen ikke selv ønsker at yde vejledningen, at han har pligt til at foretage en henvisning, eller sagt omvendt, hvis han selv vil yde vejledningen, så har kvinden ikke frihed til at gå til en af de andre institutioner. Jeg ville gerne, om man kunne nå til en mere tydelig formulering af lovforslaget på dette punkt.

En anden ting, jeg gerne vil fremhæve, er, at seksualoplysningsudvalget, som det fremgår af bemærkningerne, jo er gået ind for, at vejledning i henhold til denne lov også skal gives til kvinder under 18 år, selv om der ikke foreligger samtykke fra forældremyndighedens indehaver. Seksualoplysningsudvalget fremhæver de lægelige hensyn, som gør det ønskeligt, at der ikke på ny hurtigt indtræder en graviditet, og har jo også endvidere fremhævet, at det ikke er tanken, at lægens vejledning alene skal være en undervisning i brug af antikonceptionelle midler. Jeg er helt enig i disse synspunkter. Desværre hører man jo alt for ofte, at ganske unge piger bliver gravide igen kort tid efter en fødsel, og jeg vil derfor spørge den højtærede minister, om en sådan vejledning til en ung pige under 18 år uden samtykke af forældremyndighedens indehaver er forenelig med myndighedslovens regler om forældremyndighed. Jeg ser jo af bemærkningerne til lovforslaget, at justitsministeriet har udtalt, at det efter ministeriets opfattelse ikke er foreneligt med myndighedsloven, og at seksualoplysningsudvalget heroverfor har udtalt, at de lægelige hensyn er så vægtige, at man mener, at vejledning til unge piger under 18 år uden samtykke fra forældremyndighedens indehaver ikke nødvendiggør en ændring af det foreliggende lovforslag, men — og det er dette, jeg vil stille et spørgsmål om — kan fremgå af motiverne, og så er det føjet til, at indenrigsministeriet ganske kan henholde sig til denne opfattelse. Jeg er ikke helt

klar over, hvordan den højtærede indenrigsminister mener at dette kan lade sig gøre, hvordan modstriden med myndighedsloven skulle kunne klares med en bemærkning eller en udtalelse i motiverne til denne lov, og jeg ville være taknemlig for at høre den højtærede ministers mening herom.

Et tredje spørgsmål er dette: hvornår skal vejledningen i brugen af antikonceptionelle midler gives? I lovens bemærkninger står, at den skal gives 8 uger efter fødslen, og det anføres som begrundelse, at det af lægelige grunde ikke bør ske før. Men jeg vil alligevel rejse det spørgsmål: var det ikke muligt at give vejledningen til de kvinder, der har født, i forbindelse med den første forebyggende børneundersøgelse, der jo skal finde sted 5 uger efter fødslen? Så vidt jeg ved, er der ikke fuldstændig enighed blandt gynækologer om, at det af lægelige grunde er nødvendigt at vente til 8 uger efter fødslen. Mødrehjælpens gynækologiske overlæge mener, at det også lægeligt ville være forsvarligt at give vejledning tidligere, 5-6 uger efter fødslen, og erfaringerne viser jo desværre, at kvinderne sjældent kommer nøjagtig på det fastsatte tidspunkt; der går let 2 uger længere, de 8 uger bliver til 10 uger, og der er så den risiko — det oplever man gang på gang i mødrehjælpen — at jo længere tid der går, inden kvinden har fået vejledning i antikonception, des større er risikoen for et nyt, uønsket svangerskab.

Et af de vanskelige spørgsmål ved loven bliver formentlig, hvordan man får kvinderne til at benytte sig af det tilbud, som loven indeholder om helbredsundersøgelse med mulighed for vejledning i svangerskabsforebyggelse. Vi har set af den statistik, man har vedrørende helbredsundersøgelserne før fødslen, at mens der er meget stor tilslutning til den første undersøgelse i begyndelsen af svangerskabet, falder procenten meget betydeligt med hensyn til fremmøde til de senere undersøgelser. Man har endda været inde på for nogle år siden for netop at få kvinderne til at komme til de sidste undersøgelser før fødslen at give fribefordring til den sidste undersøgelse. Derfor ville jeg tro, at det ville være meget værdifuldt, hvis vi kunne kæde undersøgelsen af barnet og undersøgelsen af moderen med henblik på vejledning i svangerskabsforebyggende midler sammen, for jeg tror, at mange kvinder